

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ἑπιτελείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξαμηνια δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατεμ. 50, Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἑλλῶν Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξωτερικῶν καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. 411 σελίδες καὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην πλουσιότερα μινός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Βασιλίδου 4016 42 παρὰ τὸ Βαυβαύριον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 9 Ἰουλίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἄριθ. 32

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΓΟΥΕΝ - ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

Ἐκεῖνα ἡμέρας πού διέφεραν τὴ μεγαλύτερη καταδίωξη ἦταν τὰ μαμμούθ, γιατί ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴ φιλοσοφία του ἤθελε πάντα νὰ τὰ βιάσῃ μετὰ τὸ πιὸ δυνατὰ καὶ τὰ πιὸ μεγάλαι ἀπὸ τὰ ζῶα πού τὸν περιστοιχίζαν, γιὰ νὰ δείξῃ ἔτσι τὴ δύναμη καὶ τὴν ἐπιβολή του.

Μετὰ τὸν καιρὸ δημιουργήθηκαν φυλὲς δλόκληρες κυνηγῶν εἰδικευμένων στὸ κυνήγι τοῦ μαλλιάρου αὐτοῦ ἐλέφαντα. Κυνηγῶσαν τὰ μαμμούθ κατὰ πῶδι μετὰ ἐπιμονή καὶ ὑπομονή, καὶ κοπάδια δλόκληρα ἀπὸ μαμμούθ ἐξολοθρεύθησαν, ἀφοῦ εἶδαν τοὺς συτρόφους τοὺς νὰ πέφτουν ὁ ἕνας ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Στὴ μνήμη τοὺς ζῶσε ἀκόμη θαμπὰ ἢ θύμηση ὀρισμένων φυλῶν τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης πού τοὺς εἶχαν στήσει τὰ πιὸ ἀγρία καὶ ἀμείλικτα κυνήγια. Μετὰ τὸν ἀναλογίζονταν τίς ὕπουλες ἐκείνες στέπες πού ἐκρῦβαν τόσες ἐνέδρες καὶ παγίδες. Πόσα μαμμούθ δὲν εἶχαν χάσει ἐκεῖ τὴ ζωὴ τους, πόσα μουγκρίσματα ἀγωνίας δὲν ἀντηχοῦσαν ἕταν οἱ ἄνθρωποι, πάλλνοντας τὰ ὄπλα τους, ἔτρεχαν καὶ μαζεύονταν γύρω ἀπὸ τὴν παγίδα ὅπου εἶχε πέσει κάποιον μαμμούθ, ἀλαλάζοντας ἀπὸ χαρὰ καὶ κάνοντας τὸ ὑπόλοιπον κοπάδι νὰ φύγῃ πανικόβλητο.

Τέτοια ἦταν ἡ καταδίωξη

πού τοὺς ἔκαναν, ὥστε θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν φύγει ἀπ' αὐτὴ τὴν καταραμένη χώρα, μετὰ τὸ χόρτο ἦταν τόσο ἀφθονο καὶ τόσο νόστιμο! Καλοθρεμμένα καὶ καλοπερασμένα καθὼς ἦταν, δὲν ἀποφείσσαν νὰ ἐκπατριθοῦν, καὶ μόνον

Με ταμπούρα καὶ με βούκινα οἱ φυλὲς ἀνάγγελαν ἢ μιὰ στήν ἄλλη τὸ φοβερὸ νέο! (Σελ. 282, στ. β')

λίγοστὰ κοπάδια τράβηξαν κατὰ τὴν Ἀνατολή ἢ κατὰ τὰ μεσημβρινώτερα, ὡς ἐκεῖ πού ἀρχίζε ἡ ἀτέλειωτη θάλασσα. Πολλὰ ἡμέρας ἔμειναν στὴν πατρική τους γῆ μετὰ τὴν ἐλπίδα πὺς οἱ ἄνθρωποι θὰ κουράζονταν πιά ἀπ' αὐτὸ τὸ μακελλεῖο καὶ θάπαυαν νὰ τὰ σκοτώνου.

Μ' ἄλλοίμονο, οἱ ἄνθρωποι συνέχιζαν τὸ καταστρεπτικὸ τοῦτο ἔργο τελειοποιώντας τὰ φονικά τους ὄργανα. Ἐἶχαν μάθει νὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ τίς ἀνάγκες τοὺς δλόκληρο τὸ σῶμα τοῦ σκοτωμένου ζῶου. Τὸ κρέας ἔσραινόταν στὸν ἀέρα ἢ γινόταν καπνιστὸ τὰ κόκκαλα γίνονταν ἐργαλεῖα διάφορα: οἱ ὄμοπλατες γίνονταν τσάπες γιὰ ν' ἀνοίγουν λάκκους, οἱ πλευρὰς ἔμπαιναν χῶρια, οἱ κλεῖδες χῶρια. Μὰ τὸ πιὸ πολύτιμο ἀπ' ὅλα ἦταν τὰ χαυλιόδοντα τοῦ θηρίου, τὸ κόκκαλο αὐτὸ τὸ γυαλιστερό καὶ λεῖο, τὸ ἐλεφαντόδοντο. Οἱ ἄνθρωποι ἀρχίζαν νὰ τὸ ἐμπορεύονται τὸ ἔδιναν καὶ ἔπαιρναν ὄπλα, γυναικῶνα πολύτιμα, φυλακτὰ μετὰ μαγική δύναμη.

Οἱ κυνηγοὶ τοῦ ἐλεφαντόδοντου ἦσαν δυνατοὶ καὶ σεβαστοὶ ἀπ' ὄλους. Ἡ δόξα τοῦ κέρδους τοὺς μεθόσσε καὶ τὰ μαμμούθ ἔπεφταν, ὄλο καὶ πιὸ πολλὰ. Σ' ὅποιον μέρος καὶ ἂν πήγαιναν, τὰ μαμμούθ ἔβλεπαν νὰ δρῶνεται μπροστὰ τοὺς αὐτοὺς πού ἔφερνε τὸ θάνατο.

Χρόνια κράτησε ὁ πόλεμος ἀνάμεσα οἱς δύο φυλὰς. Καὶ νὰ πού πλησίαζε ὁ καιρὸς πού ὁ νικημένος ἔμελλε νὰ ἐξαφανισθῇ ὄλο-

τλα. Τὰ μαμμοῦθ ἐνοιωθάν τὸ τέλος τους νὰ ἐρχεται. Ἄλλωστε καὶ ἡ φύση ἢ ἡ ἰδία φαίνονταν ὡς νὰ εἶχε συμμαχήσει μὲ τὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ πολεμήσῃ τὸ μαμμοῦθ. Τὸ κλίμα εἶχε ἀρχίσει ν' ἀλλάξῃ. Φρικτὲς ξηρασιές μεταξὺ μὲρρωναν σὲ ἐρήμους τὶς χλοερὲς στέπες. Τὰ χόρτα κιτρινίζαν καὶ θρίβονταν εὐκόλα, καὶ τότε ἐπιάναν πυρκαϊές ποὺ ρήμαζαν ὀλόκληρες πεδιάδες. Κι' ἀπ' ἐπουρνοῦσε ἡ φωτιά, ἐπρεπε νὰ περιμένῃ κανεὶς τὶς βροχὲς τοῦ φθινοπώρου γιὰ νὰ ξαναψυρῶσῃ τὸ χορτάρι. Κι' ὡς τότε τὰ ζῶα ξεγελοῦσαν τὴν πείνα τους βράσκοντας στὰ πλάγια τῶν βουνῶν, ἢ μέσα στίς σκοτεινὲς κοιλάδες, μὰ κι' ἐκεῖ ἀκόμα τὰ παραμένονε ὁ ἄνθρωπος.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Προσήλωση στὸ παιχνίδι.

Μὰ τότε ἐγινε κάτι γιὰ νὰ σωθῇ ἡ φυλὴ τους :

Οἱ παγετινὲς τώρα ὑποχωροῦσαν ἀφήνοντας ἐλευθέρην τὴ γῆ, ποὺ δὲν ἀργοῦσε νὰ σκεπαστῇ μὲ χλωρὸ χορτάρι. Ὁ ἄνεμος ποὺ φυσοῦσε ἀπὸ τὸ βορρῆ, ἔφερνε μαζί του τὸ ἀρωμα τῶν ἀνθοισμένων κάμπων, καὶ τὰ ζῶα τὸν ὠσπραινούνταν τρέμοντας ἀπὸ λαχτάρα.

Ἔτσι μιά μέρα τὰ τελευταῖα μαμμοῦθ, σκορπισμένα σ' ἄλη τὴν ἡπειρο, ξεκίνησαν ἄλλοι μὲς ἀπὸ τὸν ὄψακου νὰ μὲς μυστικὴ διαταγή. Ὅτε ἕνα δὲν ἔμεινε πίσω. Κι' ἔτσι ἕνα μεγάλο κοπάδι, ἀπὸ μαμμοῦθ συνάχθηκε σὲ μιά ἀπὸ τὶς πεδιάδες τῆς Εὐρώπης καὶ μὲ ἀρχηγὸ τὸν μεγαλύτερο καὶ γεροντότερο τοῦ κοπαδιοῦ, τράβηξε κατὰ τὸν βορρῆ. Στὸ δρόμο τὸ κοπάδι γινόταν ὀλοένα καὶ μεγαλύτερο, ἀπὸ τὰ μικρότερα κοπάδια ποὺ ἐρχοῦνταν νὰ ἐνωθεῖν μαζί του — ἔπως οἱ κερκίτες ποὺ πέφτουν στὸς μεγάλους ποταμοῦς.

Τὰ μαμμοῦθ ἐφρευαν ! Τίποτε δὲν σταματοῦσε τὴν πορεία τους κατὰ τὴν καινούργια τους ἀγνωστὴ πατρίδα, ἔπου τὰ ὀδηγοῦσε τὸ ἐνστικτὸ τους.

Οἱ ἄνθρωποι, ἐκπληκτοὶ μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν εἰσβολή, ἀναρωτιόνταν τί φοβερά πράγματα νὰ προμηνοῦσε ἄραγε ἡ γενικὴ αὐτὴ ἐξοδος τῶν μαμμοῦθ. Μερικοὶ ποὺ ἦταν συνειθισμένοι νὰ συναντοῦν ὅτε-πότε κανένα ὀλιγόριθμο κοπάδι, φαντάσθηκαν στὴν ἀρχὴ πὼς ἴσως ἡ φυλὴ τῶν μαλλιαρῶν ἐλεφάντων νὰ γνώριζε καμμιά καινούργια ἀκμή. Μὰ ἡ ἀλήθεια δὲν ἀργήσε νὰ γίνῃ γνωστὴ. Ὅχι μόνον δὲν πλῆθαιναν τὰ μαμμοῦθ, ἀλλὰ ἐ-

μελλε νὰ εξαφανιστοῦν ὀλοῦτελα, νὰ φύγουν μιά γιὰ πάντα καὶ ἄλλοι μὲς ἀπὸ αὐτὸ τὸν τόπο.

Καὶ τότε ὁ ψυχρὸς ἀέρας τῆς στέπας γέμισε ἀπὸ ἠχηρὸς ἀντίλαλους. Μὰ ταμποῦρα καὶ μὲ βούκινα οἱ φυλὲς τῶν κυνηγῶν ἀνάγγελλαν ἢ μιά στὴν ἄλλη τὸ φοβερὸ νέο. Τὰ μαμμοῦθ ἐφρευαν !

Μαζεμένοι γύρω ἀπὸ τὶς νυχτερινὲς φωτιές οἱ κυνηγοὶ ἀναπολοῦσαν τὶς ἀναμνήσεις τους, συμβουλεύονταν τοὺς μάγους. Οἱ γεροντότεροι μιλοῦσαν γιὰ τὴν παλιὰ ἐποχὴ ποὺ ἡ στέπα δὲν κιτρινίζε ποτὲ καὶ ποὺ ἀμέτρητα κοπάδια ἀπὸ κάθε λογῆς ζῶα τὴν σκέπαζαν καμμιά φορὰ ὀλόκληρη. Μ' αὐτὸ γινόταν τὴν ἐποχὴ τῶν παπιοῦδων τους κι' ἴσως νὰ ἦταν μόνον παραμῦθι.

Ἡ τωρινὴ συμφορὰ ἔκανε καὶ τοὺς πιδ ἐξυπνοὺς καὶ τοὺς πιδ ἐμπειροὺς ἀπὸ τοὺς μάγους νὰ ἔχουν χάσει τὰ νερά τους καὶ νὰ μὴν ξέρουν τί νὰ ποῦν. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ βασιλεῦσε ἡ ἀπόλυτη ἀπελπισία, καὶ ἡ ἀπόγνωση, ἦταν στίς φυλὲς τῶν κυνηγῶν τοῦ ἐλεφαντόδοντου, ποὺ ἐδέλεπαν νὰ φαύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τους ἡ πηγὴ τοῦ πλοῦτου τους.

Μερικὲς ἀπὸ τὶς φυλές, αὐτὲς ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη σκοτισμάρα, δοκίμασαν νὰ πέρουν τὰ μαμμοῦθ κατὰ πόδι μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς τὰ μεγαθήρια θὰ ἔβρισκαν κάποιο ἐκεῖ κοντὰ ἕνα μέρος ποὺ θὰ τοὺς ἄρесе νὰ ἐγκατασταθοῦν ὀριστικὰ. Ξεκίνησαν λοι-

πὸν μαζί μὲ τὶς γυναῖκες τους καὶ τὰ παιδιὰ τους. Μὰ ἡ πορεία τῶν μαμμοῦθ ἐξακολουθοῦσε μὲ τὸν ἴδιο σταθερὸ ρυθμὸ. Σκαρφάλωναν τὰ βουνά, περνοῦσαν τὰ ποτάμια, περνοῦσαν ἀπὸ τὰ δάση τσαλαπατώντας τὰ ἄδύνατα δέντρα ποὺ ἔβρισκαν τυχόν ἐμπόδια στὸ πέρασμά τους.

Ὅτε οἱ μεγάλοι ποταμοὶ δὲν τὰ ἔκαναν νὰ σταματήσουν. Ἐπεφταν μέσα καὶ περνοῦσαν περπατώντας στὴν ἀρχὴ μὲς στὸ νερὸ καὶ ὅταν ἔφθαναν στὰ βαθεῖα, κολυμπώντας.

Καμμιά φορὰ ἕνα ἀπὸ τὰ μαμμοῦθ, εἴτε ἀπὸ τὰ πιδ γερασμένα, εἴτε ἀπὸ τὰ νεότερα δὲν μποροῦσε πιά ν' ἀνθέξῃ καὶ ἀρχίσε νὰ βουλιάξῃ. Τότε δὴ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του πήγαιναν ἀπὸ τὸ ἕνα πλάι του καὶ ἀπὸ τ' ἄλλο, καὶ τὸ συγκατοῦσαν ὡς ποὺ νὰ φτάσουν στὴν ἀντικρινὴ ὄχθη.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΝΣ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Ἦρθαμε στὴν ἐξοχὴ
Γιὰ νὰ γίνουμε γαστρά,
Στὴ μικροῦλα μας ψυχὴ
Ὅλη ἡ φύση σπαρταρᾷ...

Στὸν γαλάζιον οὐρανὸ
Πορφύρος ἡλιος γελᾷ,
Μὲς στὸν κίτρινον φαιενόν,
Τ' ἀγνὸ γέλιο μας κυλάει...

Τὰ παιδιὰ κι' οἱ κορσιές
Παίξουμε στὸ σπῆι γύρω
Κι' οἱ μικροῦλες κερσιές
Μόσχο εἰχνουνε καὶ μῆρο...

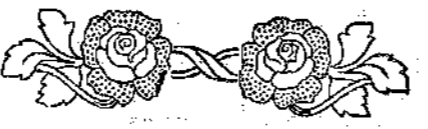
Ἔχουμε καὶ μιά κατοικία
Γιὰ νὰ μᾶς χαρίζῃ γάλα,
Τὴ φωνάζουμε : Μαρίκα,
Κι' ἔχει δὴ ἀυτιά, μέγαρα !

Μὲ συμπάθειο, ἕνα γαϊδοῦρι
Πήραμε, τὸν λέν : Μπουρῆκο,
Κοκοράκινο μακρονοῦρι
Ποῦ κραυγάζει κουκουρῆκο !

Μᾶς ἐδῶσαν καὶ κοτσέτα
Μὲ λυγρὰ-λογιῶνες κόττες
Ἔνα ἀρνάκι—γιὰ γκουβέτσι,
Καλαμποκί για μπομπότες !

Γύρω μας στὰ ζωντανά,
Στὰ κοιλιά, στὰ ζῶα, στὰ σκυῖνα,
τοῦ Θεοῦ ἡ κνοὴ περνᾷ,
Καὶ σὲ μᾶς, μαζί μὲ κείνα !

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΑΑ

**ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ «ΦΕΡΜΟΥΑΡ»**

Ἀγαπητοί μου,

ΕΛΑΒΑ τὸ τελευταῖο φυλλάδιο τοῦ μαθητικῶν περιοδικῶν «Τὸ Σχολεῖό μας», ποὺ βγαίνει κάθε τόσο, δεκατέσσερα τώρα χρόνια, ἀπὸ τὰ λαμπρὰ Ἐκπαιδευτήρια τῆς κυρίας Μίνας Ἀηδοπούλου. Εἶναι τριπλό—ἀριθμ. 42-44—κι' ἀφιερῶνται «στὶς τελειόφοιτὲς μας». Σ' αὐτὲς ἀπευθύνεται καὶ τὸ πρῶτο ἀρθρο, γραμμένο ἀπὸ τὴν μαθήτρια τῆς Β' Ἐλ. Σταυρινοῦ, ἕνας συγκινητικὸς ἀποχαιρετισμὸς καὶ συγχρόνως ἕνα εὐχαριστήριον γιὰ τὴν παραδειγματικὴν δράση, τῆς τάξης τῶν τελειοφοιτῶν. Ἀκολουθεῖ ἕνα μεγάλο ἀρθρο τῆς τελειόφοιτης Εἰρήνης Νουρούλα, γενικῆς προέδρου, «Πρὸς τὶς συμμαθήτριές μου», ποὺ κρίνει «τὴ φαιενὴ χρονιά τῆς Κοινότητος, μὲ σαφὲς παρατηρήσεις καὶ συμβουλὲς γιὰ τὶς μέλλουσες, ὑποθήκες ὑπαγορευμένες ἀπὸ τὴν πείρα. Κι' ἀρχίζει μὲ ἀτελείωτη σειρά ἀρθρῶν καὶ λογοτεχνημάτων κάθε λογῆς ἀπὸ μαθήτριες ὄλων τῶν τάξεων, καὶ τοῦ Γυμνασίου καὶ τοῦ Δημοτικῶν. Εἶναι μικρὰ ἢ μεγαλύτερα διηγήματα, περιγραφές, ἐντυπώσεις, χρονογραφῆματα καὶ κριτικὲς, ὄλα σχεδὸν νόστιμα, ἐξυπνα, πρωτότυπα, ὠραία. Ἀξίζει πραγματικῶς θερμὰ συγχαρητήρια τὸ Σχολεῖο ποὺ μορφώνει τόσο καλὰς λογογράφισσες, μὲ γνώση, μὲ κρίση καὶ μὲ φαντασία. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς κι' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποψη τὸ σχολεῖο μᾶς ἔχουν προσδέψει πολὺ. Συχνὰ λαβαῖν καὶ ἄλλα μαθητικὰ περιοδικὰ καὶ θαυμάζω τὰ ὠραία, μελετημένα καὶ πολλὰς φορές ὀσφὰ πράγματα ποὺ γράφουν σ' αὐτὰ ἀγόρια καὶ κορίτσια.

Ἐναγουρίζω στὸ «Σχολεῖό μας», κι' ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατό νὰ μιλήσω ἐδῶ γιὰ ὄλα τὰ περιεχόμενα, οὔτε κἂν μόνον γιὰ τὰ καλύτερα, σταματῶ στὸ «Φερμουάρ» τῆς Ἐλισάβετ Βακαλοπούλου, μαθήτριας τῆς Γ'. Εἶναι μόλις μιά στήλη, ἀλλὰ τί μιστὸ, τί λεπτό, τί ἀληθινὸ, τί ψυχολογικὸ καὶ τί χαριτωμένο ! Ἡ νεαρὴ συγγραφέισσα μιλᾷ γιὰ τὰ φερμουάρ—τὸ δικὸ της μὰ καὶ τῶν συμμαθητριῶν της—ποὺ τὰ κάπως νευρικὰ κορίτσια τὸ βρίσκουν παιχνίδι καὶ ξεθόμασμα, καὶ δὲς του τὸ παίξουν, τὸ ἀνοικοκλείουν—γκρ,γκρ,γκρρρ—κάθε φορὰ ποὺ βρίσκονται σὲ δύσκολη θέση, σὲ ἀμηχανία, σὲ σκέψη. Περπατοῦν πρὸς τὴν Τάξη καὶ τὸ... βρισκίδι τῆς κυρίας Μίνας ὀπὸ τοὺς

ἦχους τοῦ πιάνου ; Τὸ φερμουάρ ἀκομπανιάρει. Καταδιὰζει ἡ κυρία Μίνα—ἡ λατρευτὴ τους ὡστόσο ; Τὰ φερμουάρ σ' ἐνέργεια. Σταματᾷ τὸ μυαλὸ κι' ἡ πένα μπροστὰ στὴν ἀγραφή κέλλα τοῦ διαγωνισμοῦ ; Αἴγα γκρ-γκρ καὶ τὸ μυαλὸ ξαναδουλεύει... Ἡ κυρία Εἰρήνη δὲν τὸ χωνεύει. Τὴ νευριάζουν τὰ γκρ-γκρ ποὺ ἀκούει ἔλη τὴν ὠρα ἀπὸ τὸσα κορίτσια. Καὶ θέλει νὰ τὸ... καταργήσῃ. Προπάντων γιὰτὶ δὲν ἔχει ἑλληνικὸ ὄνομα : φ ε ρ μ ο υ α ρ, ε ἰ ρ ἡ ν ἰ κ α ἰ ρ. «Ἄν τὸ λέγανε Μαίρη, ἢ κυρία Εἰρήνη θὰ τὸ φώναζε Μαρία ; Ἄν τὸ λέγανε Καίτη, θὰ τὸλεγε Κατίνα. Ἄλλὰ φερμουάρ, ἐκλαίρ, πὼς νὰ τὸ πῆ ;»

Μαρτυρεῖ πολλὴ παρατήρηση αὐτὸ τὸ κομματάκι. Τὸ φερμουάρ τῶν κοριτσιῶν θυμίζει ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα ποὺ οἱ ἄνθρωποι τὰ μεταχειρίζονται γιὰ παιχνίδι, ξεθόμασμα ἢ ἐξυπνητήρι : τὸ κομπολόι, τὸ μάτσο τῶν κλειδιῶν, τὴν ἀλυσίδα μὲ τὸ

ρολόι, τὸ τσιγάρο ἀκόμα, καὶ κάποτε τὰ δάχτυλα ποὺ χτυποῦν ρυθμικὰ τὸ τραπέζι, ἢ τὸ τζάμι. Διηγούνται γιὰ τὸ μεγάλο φιλόσοφο Κάντ πὼς ὅταν ἐδίδασκε, προσηλώνονταν στὸ μεγάλο ἀσημένιο κουμπὶ ἐνὸς μαθητῆ του, κι' ὅταν κάποτε ὁ μαθητὴς αὐτὸς τὸ ἀλλάξε, ὁ Κάντ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸ ξαναβάλλῃ, γιὰτὶ τοῦ ἦταν ἄδύνατο νὰ διδάξῃ. Οἱ ψυχολόγοι τὸ ἐξηγοῦν ἔτσι : Ὅταν ὁ ἄνθρωπος σκέπτεται βαθιά, ὅταν ἐργάζεται μὲ τὸ μυαλὸ του, προσηλώνεται ἐξ ἐναντικτοῦ σ' ἕνα σημεῖο, ἢ παίξει μηχανικὰ μ' ἕν' ἀντικείμενο, γιὰ νὰ πασχολοῦνται οἱ κατώτερες νοητικὲς λειτουργίες καὶ νὰ μὲνουν ἐλευθέραι οἱ ἀνώτερες γιὰ τὴν ἀνώτερη ἐργασία. Ἄν ἡ κυρία Εἰρήνη ἀπαγόρευε τὰ φερμουάρ, οἱ μαθήτριαι θὰ ἔβρισκαν κάτι ἄλλο, γιὰ νὰ τὸ παίξουν στίς στιγμὲς τῆς ἀμηχανίας, τῆς στενοχωρίας καὶ τῆς μεγάλης σκέψης.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὀπὸ ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ ΣΟΡΡΕΝΤΙΝΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Πήγαινε νὰ ἰδῆς ἂν ὁ κύριος βαρῶνος μπορεῖ νὰ δεχθῇ τοὺς κύριους.

Ἔνας ἄλλος καμαριέρης ἀνοῖξε διάπλατη μιά μεγάλη τζαμένια πόρτα καὶ ὁ Ριχάρδος μαζί μὲ τὸν Καζιμίρ βρέθηκαν σ' ἕνα σαλόνι ἐπιπλωμένο μὲ βασιλικὴ πολυτέλεια.

— Πὼς γίνεται νὰ ἔχουν φυλακισμένη ἐδῶ τὴν Ἄνναμπέλλα ; ἀπόρησε ὁ Ριχάρδος.

— Σιωπῆ, ἔκανε ὁ Κόστ, γιὰτὶ μιά ἄλλη πόρτα ἀνοῖγε στὸ βάθος κι' ἕνας τρίτος ὑπηρετῆς, κάνοντας μιά ὑπόκλιση τοὺς παρακάλεσε νὰ περᾶσουν μέσα.

Ὁ νέος καὶ τὸ παιδί μπῆκαν σὲ μιά μεγάλη βιβλιοθήκη, ποὺ οἱ τοῖχοι της ὄς τὸ ταβάνι ἦσαν σκεπασμένοι μὲ βιβλία. Πίσω ἀπὸ τὸ γραφεῖο καθόταν ἕνας παχὺς κύριος μὲ ρόμπι τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ Κόστ τὸν γνώρισε ἀμέσως. Ἦταν ὁ βαρῶνος Βάρνα, ὁ πατριώτης καὶ φίλος τῆς Γκρέτας Λυντόφσκου. Πρὶν νὰ συνέλθῃ ὁ Κόστ ἀπὸ τὴν ἐκπληξή του, ὁ βαρῶνος σηκώθηκε.

— Εἴθεθα παλοὶ γνῶριμοι, κύριε Κόστ, τοῦ εἶπε. Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος ;

— Εὐχαριστῶ πολὺ. Πρόκειται γιὰ ἕνα πολὺ λεπτὸ ζήτημα.

— Ὅριστὸ παρακαλῶ, ἔκανε ὁ βαρῶνος δείχνοντάς του τὴν πολυθρόνα. Ὁ δημοσιογράφος κάθησε καὶ πρὶν

ἀρχίσῃ, ἔμεινε γιὰ μιά στιγμὴ σκεπτικὸς.

— Ὅπως εἶχατε τὴν εὐγένεια νὰ μοῦ πῆτε, ἀρχισε σὲ λίγο, εἴθεθα γνῶριμοι καὶ ἀπὸ πρὶν. Καὶ θὰ ἔξερετε ἴσως πὼς πρὶν νὰ γίνω δημοσιογράφος, ἤμουν ντέτεκτιβ. Δὲν ἔχω λοιπὸν χάσει ἀκόμη τὴν ἐλξη τοῦ παλιοῦ μου ἐπαγγέλματος, καὶ ὅταν ἕνας φίλος μου ἔχει τὴν ἀνάγκη μου ξαναγίνομαι πάλι ντέτεκτιβ. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ λοιπὸν πρόκειται γιὰ μιά μικροῦλα ποὺ τὴν ἀγαπῶ πολὺ καὶ ποὺ ἐξαφανίστηκε μὲ μυστηριώδη τρόπο.

Διέκοψε καὶ ρώτησε ἀπλᾶ :

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ καπνίσω ;

— Παρακαλῶ, εἶπε ὁ βαρῶνος προσφέροντάς του τὴν τσιγαροθήκη του.

— Δοιπὸν, συνέχισε ὁ Κόστ, ἀφοῦ ἀναψῆ τὸ τσιγάρο του, ἔχει κάνει καὶ ἡ ἀστυνομία τὶς ἐρευνές της μὰ ὄς τὰ τώρα δὲν ἔδωλε κανένα ἀποτέλεσμα.

— Καὶ πὼς αὐτὸ ; ἔκανε ὁ Βάρνα ποὺ ἔδειχνε πὼς ἀκούγε μόνον ἀπὸ εὐγένεια τὸν Καζιμίρ.

— Ἄ ξέρετε δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐκολο πρᾶγμα νὰ ξεκαθαρίσῃ κανεὶς κάτι τέτοια μυστήρια. Πολλὲς φορὲς παλεύουμε μάταια σὲν νὰ θέλομε νὰ ἴδωμε ἀνάμεσα ἀπὸ ἕνα χοντρὸ καὶ συμπαγῆ τοῖχο. Καμμιά φορὰ ὅμως τυχαίνει ὁ τοῖχος αὐτὸς νὰ ἔχῃ μὰ ραγισματιὰ, ἕνα ἐλάττωμα ποὺ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ σκαρφαλώσωμε ἐ-

πάνω και να κοιτάξουμε από μέσα, και τότε ο καυμένος ο αστυνομικός σκαρφαλώνει και βλέπει.

— Τι βλέπει; Έκανε ο βαρώνος. Τώρα το ενδιαφέρον του ήταν φανερό.

— Ο Κόστ έγέλασε.

— Δεν θα με πιστέψετε αν σας πω τι βλέπει, αλλά εγώ ωστόσο θα σας το πω, κι' αν με κοροϊδέσετε. Βλέπει λοιπόν πως το παιδί είναι κρυμμένο σπíti σας;

— Ο Ρ' Χάρδος ξεφώνισε άθελά του. Ο βαρώνος ξαπλώθηκε στην πολυθρόνα και ξέσπασε σε τρανταχτά γέλια.

— Χά, χά, τί φαντασία πού έχετε. Μά καλά τ'ό είπατε: Δεν θα σας πιστέψω.

— Ούτε αν σας πω ότι ένας αστυνόμος και δύο χωροφύλακες περιμένουν απ' έξω για να κάνουν έρευνα στο σπíti σας;

— Ούτε τότε. Το πρόσωπο του Κόστ άλλαξε ξαφνικά έκφραση.

— Κύριε βαρώνε, έκανε και σηκώθηκε απ' τη θέση του. Περιττόν να παίζετε κωμωδία. Ξέρω πως το κοριτσάκι είναι στο σπíti σας και έχω και αποδείξεις. Άρκει να σας πω πως την είδα σ' ένα από τα παράθυρά σας και για να είμαι πιο ακριβής στο τρίτο παράθυρο του πρώτου κατώματός. Της μίλησα και μου έδωσε ένα μενταγιόνι πού το φορούσε στο λαιμό. Ορίστε.

Και με τα λόγια αυτά έδειξε το χρυσό μενταγιόνι της Άνναμπέλλας.

— Ο Βάρνα φάνηκε σαν να ταραχτήκε λίγο.

— Για ποιά κοριτσάκι μου μιλάτε;

— Για ένα πού ονομάζεται Άνναμπέλλα Δωρών. Τό άληθινό της όνομα όμως θα είναι άλλο και σεις βέβαια θα τ'έξερετε.

— Δεν σας καταλαβαίνω.

Τώρα όμως ο τραπεζίτης έδειξε πώ; θύμωσε. Σηκώθηκε άρδός και είπε έχοντας έντελώς διαφορετική έκφραση από πριν:

— Μά δεν μου λέτε με τί δικαίωμα μπαίνετε στο σπíti μου και με άπειλείτε; Δεν τ'έξερετε πως μπορώ να σας πετάξω έξω;

Τά λόγια του έβγαίνουν με δυσκο-

λία από τα μπλάδα χείλη του, ο Κόστ ζιμάρ τον έκοψε.

— Έχετε δίκιο. Εγώ δεν έχω κανένα δικαίωμα. Γι' αυτό θα καλέσω τώρα κάποιον πού δεν έχει ανάγκη να σας ζητήση την άδεια.

Με τα λόγια αυτά πετάχτηκε έξω, πέρασε μπρός από τον έκπληκτο πορτιέρη, και φώναξε τον αστυνόμο πού μαζί με τους δύο αστυφύλακες στεκόταν άκόμε η μπρός στην πόρτα.

— Έλάτε να ψάξετε όλο τ'ό σπíti είπε. Άναλαμβάνω κάθε εύθύνη.

Μπρός από μια πόρτα κλειστή, η 'Ιουδήθ άπλωσε άθελά της τά χέρια της όταν να ήθελε να έμποδισή τους άστυνομικούς να την άνοιξουν. Αυτό έβλεπε σε ύπαφές τον άστυνόμο πού

— Γιατί, 'Ιουδήθ, δεν θέλεις ν' άνοιξης αυτά την πόρτα; (Σελ. 284 στ. γ')

έως αυτή τη στιγμή είχε ψάξει χωρίς κανένα αποτέλεσμα σ' όλόκληρη την πολυτελέστατη βίλλα του βαρώνου Βάρνα.

— Τι πόρτα είναι αυτή; ρώτησε ξερά.

— Είναι κλειδωμένη, άπάντησε η 'Ιουδήθ, είναι η πόρτα μιας αποθήκης.

— Άνοιξτε την.

— Η 'Ιουδήθ υπάκουσε. Ο άστυνόμος έσκυψε και είδε μια αποθηκαύλα μικρή σαν ντουλάπι, σκοτεινή και σκονισμένη. Άπαγορευμένος έτοιμάστηκε να άποτραβηχτή μά ο Κόστ τον παραμέρισε άποφασιστικά και μπήκε μέσα. Τράβηξε έναν μακρύ μπερντέ πού κρεμόταν στο βάθος και μια δεύτερη πόρτα φάνηκε.

— Αυτή, έδω η πόρτα τί είναι; ρώτησε άσπληρά,

— Η 'Ιουδήθ είχε γίνει πελαδνή.

— Δεν... δεν είναι τίποτε, είπε. Είναι κλειδωμένη κι' έχομε χάσει τ'ό κλειδί.

— Να την άνοιξης γιατί άλλοιως θα την σπάσουμε, είπε ο Κόστ.

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε από πίσω τους μια φωνή.

— Γιατί, 'Ιουδήθ, δεν θέλεις ν' άνοιξης; αυτή την πόρτα;

— Ήταν ο βαρώνος Βάρνα. Η 'Ιουδήθ τον κοίταξε με τά μάτια γουρλωμένα από τόν τρόμο.

— Ναι, άνοιξε, άνοιξε, είπε ο Βάρνα μ' ένα ύφος σαν βαρυσστιμμένο. Έχασα τ'ό παιχινίδι. Μά έσαι, κύριε, είπε γυρίζοντας στον Κόστ δεν μπορείτε να με κατηγορήσετε ότι κρατώ παρανόμως αυτό τ'ό κοριτσάκι φυλακισμένο σπíti μου. Γιατί ονομάζεται κι' αυτή Βάρνα και είναι άνεφιά μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ'

Πικρομένοι από τ'ό χέρι ο Ριχάρδος και η Άνναμπέλλα κάθονταν σε μια γωνιά του σαλονιού και άκουγαν άφηρημένοι την άφήγηση του βαρώνου Βάρνα, έω ο Κόστ και ο άστυνομικός την παρακολουθούσαν δίχως να χάνουν λέξη.

— Είμαστε τρία αδελφια, έλεγε ο βαρώνος, ο Άλέξανδρος, ο Στανίσλαος και εγώ. Η οικογένειά μας είχε έρθει, από χρόνια πολλά από την Οδηγαρία, κι' είχε εγκατασταθεί έδω. Ο Ά-

λέξανδρος σαν πρωτότοκος είχε κληρονομήσει όλη την πατρική μας περιουσία κι' ήταν πλουσιώτατός. Ο Στάνις κι' εγώ μάλιστα είχαμε να ζήσουμε. Εμένα όμολογώ ότι αυτό τ'ό πράγμα δεν μου έκανε και τόσο έντύπως. Μά ο Στάνις άγαπούσε τά χρήματα. Πολλές φορές ο Άλέξανδρος του έλεγε: «Μην κάνεις έτσι για τά χρήματα. Δεν είναι τόσο μεγάλη εύτυχία όσο νομίζεις. Θα τ'ό ιδής όταν θα με κληρονομήσης, γιατί έχω τ'ό προαίσημα πως θα πεθάνω νέος.

Ο βαρώνος άνέπνευσε με κόπο κι' εξακολούθησε:

(Τ'ό τέλος στο έρχόμενο)

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ όπό MARK TWAIN

— Συνέχεια από τ'ό προηγούμενο —

Ο παπās σήκωσε ψηλά τά χέρια του και άρχισε την δέση: «Και θες αύτους έν τόπω χλοερφ, έν τόπω άναπαύσεως, ένθα απέδρα πάσα λύπη, όδύνη και στεναγμός...» Ύστερα έλοι μαζί έψαλιν ένα συγκινητικό ψαλμό και τέλος ο παπās διάβασε από τ'ό Εθαγγέλιο την περικοπή: «'Εγώ ειμί η' Άνάστασις και η' ζωή».

Στ'ό τέλος ήρθε η ώρα πού θα έλεγαν και τόν επικήδειο. Ο παπās άνέδθηκε στον άμβωνα και άρχισε να πλέκη τ'ό έγκώμιο των χαμένων παιδιών τονίζοντας τά προτερήματά τους και τις χάρες τους και λέγοντας ότι έδειχναν απ' όλα πως θα γίνονταν λαμπροί και διακεκριμένοι πολίτες. Διηγήθηκε άκόμε πολλά συγκινητικά άνέκδοτα απ' τη ζωή τους πού έδειχναν τόν μεγαλόψυχο και ευγενικό τους χαρακτήρα και έλοι πού τόν άκουγαν έθρυσκαν ότι σ' άλήθεια έτσι είχαν τά πράγματα και παραξενεύονταν με τόν έαυτό τους πού την έποχη πού είχαν συμβεί τά περιστατικά αυτά δεν τους είχαν φανεί παρά διαβολικές και άταξίες, πού για μόνη άμοιδή άξίζαν τ'ό βούρδουλα. Όσο προχωρούσε η διήγηση, τόσο μεγάλωνε η συγκίνηση, ώσπου στο τέλος κανένας πιά δεν μπορούσε να κρατήσει τ'ό δάκρυα του και έλοι άρχισαν να κλαίνε μαζί με τους συγγενείς.

Μέσα στο γενικό αυτό κλαυθμό άκούστηκαν απ' έξω έλαφρά βήματα μά κανένας δεν τά πρόσεξε. Ύστερα η έσωτερική πόρτα της εκκλησίας άρχισε να τρίξη. Ο έφημέριος σήκωσε τά πλημμυρισμένα από τά δάκρυα μάτια του κι' έμεινε με τ'ό μαντήλι στο χέρι και με τ'ό στόμα άνοιχτό. Τη διεύθυνση της ματιάς του την άκολουθούσε στην άρχή ένα ζευγάρι μάτια, ύστερα άλλο ένα και στο τέλος όλόκληρο τ'ό εκκλησίασμα γύρισε τ'ό κεφάλι του κατά την πόρτα και είδε τά τρία πεθωμένα παιδιά να μπαίνουν μέσα μ' όλη τους την ή-

συχία και να προχωρούν πρός τ'ό μέρος τους.

Μπροστά έρχόταν ο Τόμ, ύστερα ο Τζο και τελευταίος ο Φώκ ντυμένος στα κουρέλια και περπατώντας θεϊλά και φοβισμένα σαν κλέφτης. «Ως εκείνη την ώρα είχαν μείνει κρυμμένοι στο πρόναο και άκουγαν τόν επικήδειό τους.

Η θεία Πόλλυ, η Μαίρη και οι Χάρπερ χύμηξαν επάνω στους νεκρούς πού άναστήθηκαν και τους έπνιξαν με φιλιά και με δάκρυα εύχαριστώντας με λυγμούς τόν Ύψι-

Οι πίπες των τριών... πειρατών

στο, ενώ ο καυμένος ο Χώκ στεκόταν παράμερα, ντροπαλός και στενοχωρημένος, μη γνωρίζοντας τί να κάνει και πού να κρυφτεί για ν' άποφύγη όλες αυτές τίς ματιές πού ήταν καρφωμένες επάνω του. Σιγά-σιγά γύρισε και έτόμαζόταν να τ'ό σκάση κρυφά, μά ο Τόμ τον είδε, τόν έπιασε από τ'ό χέρι και είπε:

— Θείτσα, δεν είναι σωστό αυτό μου φαίνεται. Κάποιος πρέπει να χαρή και για τόν καυμένον τόν Χώκ!

— Και βέβαια, πολύ χαίρομαι πού δεν χάθηκε τ'ό καυμένο τ'ό όρρανό.

Και με τά λόγια αυτά άγκάλιασε με τ'ό άλλο χέρι της τόν Χώκ και τόν φίλησε κι' απ' τά δυό μάγουλα. «Ωστόσο όλες αυτές οι διαχύσεις

δεν ήταν και τόσο τού γούστου τού Χώκ πού ήταν άμαθος από τέτοια πράγματα, και τόν έκαναν να είναι άκόμε πιά στενοχωρημένος από πριν.

Έξαφνα άκούστηκε βροντερή η φωνή τού παπās:

— Άς δοξάσουμε τόν Θεό. Αίνεϊτε τόν Κύριον. Άλλά με την καρδιά μας.

Όλόκληρο τ'ό εκκλησίασμα, και οι πνιγμένοι μαζί, άρχισαν να φίλωνουν με όλη τους την δύναμη και μ' όλη τους την καρδιά, σ' άλήθεια. Ο Τόμ Σώγκερ ο πειρατής γύρισε και κοίταξε τ' άλλα παιδιά πού τόν ζήλευαν κι' έλεγε μέσα του ότι αυτή ήταν η πιο εύτυχισμένη και πιο ένδοξη στιγμή της ζωής του, και καθώς έβγαίνε ο κόσμος από την εκ-

κλησία συλλογίζόταν ότι θάδινε ότι κι' αν τού ζήτησαν για να ξαναζήση άλλη μία φορά αυτή τη στιγμή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Αυτό ήταν τ'ό μεγάλο μυστικό τού Τόμ, να γυρίση μαζί με τους συντρόφους του στο χωριό του τη Κυριακή τ'ό πρωτό και να άκούσουν τ'ό μνημόσυνο πού θα τούς έκαναν και τόν επικήδειο πού θα τούς έβγαζαν.

Είχαν χρησιμοποιήσει για σχεδία ένα κορμό δέντρου και με τ'ό πρωτόγονο αυτό μέσον είχαν κατεβεί τ'ό άπόγευμα τού Σαββάτου όλο τ'ό μάκρος τού ποταμού κι' είχαν άράξει δυό-τρία μίλια έξω από τ'ό χωριό. Κοιμήθηκαν σ' ένα δασάκι ως την αυγή κι' από

έκει ξεκίνησαν την Κυριακή τ'ό πρωτό περνώντας από άπόκεντρος δρόμους και στενά κι' έφτασαν στην εκκλησία, όπου κρύφτηκαν πίσω από ένα σωρό παλιά στασίδια και πάγκους πού βρίσκονταν σωρωμένοι στον πρόναο.

Τ'ό πρωτό της Δευτέρας, η θεία Πόλλυ και η Μαίρη ήταν έξαιρετικά τρυφερές πρός τόν Τόμ και διάβαζαν κάθε έπιθύμια του από τά μάτια του. Οι κούδεντες πιά δεν έπαρναν τέλος.

— Ξέρεις, είπε η θεία Πόλλυ, τ'ό καταλαβαίνω πως για ός τά παιδιά ήταν πολύ εύχάριστο και διασκεδαστικό να γλεντάτε και να κάνετε ότι σας άρεσε, ενώ έμεις έδω κοντεύαμε να τρελλαθούμε από τη λύπη μας.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΑΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ ΤΕΤΡΑΔΙΑ Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΔΙΟΥ ΤΗΣ ΑΥΓΕΡΗΣ

14.—Ποία υπήρξε η ευτυχιστέρα στιγμή τῶν βίων σας ;
Χαρές πολλές μπορεί νά βρεθῆ μέσ' τῆ ζωῆ που τρέχει, μα τὴν χαρὰ που καρτερεῖς ἄλλη καμμιὰ δὲν ἔχει.

15.—Ποία δὲ ἡ δυστυχιστέρα ;
Δυστυχίες περασμένες τί τίς θέλεις καὶ αὐτές εἶναι περασμένες καὶ μπροστά σου νὰ κοιτάς.

16.—Ποία ἡ κυριότερα σας ἐλπίς ;
Χαρίζε σὴν ζωῆ δημοφιλῆ ἔλπίδα, κ' ἴδνερό σου νὰ φθάσῃς μ' ὅλη σου τὴ βιά τ' ὄ- ραιο ἰδανικό σου.

17.—Ἐχει φίλους καὶ φίλας φίλοι κρινεῖς ;
Ὅλον τὸν κόσμο ἐγὼ ἀγαπῶ στὸ μέ- σοσ δὲν ἀντέχω. Ἀλλὰ ὅμως πῶς νὰ σὰς τὸ πᾶν φι- λους λίγους ἔχω.

18.—Ποία εἶναι ἡ μέγαν εὐχάριστος στιγ- μὴ τῆς ἡμέρας σας ;
Ὡ τί στιγμή ὅλο χαρὰ μετὰ ἀπὸ τὸ «καθ' ἡμέραν» ὅταν τελειώσῃς μιά φορά τὰ θέματα «κατ' οἶκον».

19.—Ποῖον ἱστορικὸν πρόσωπον θαυμάζε- τε περισσότερο ;
Θαυμάζω αὐτοὺς ὅπου καμμιὰ δὲν ψή- ρισαν θυσία, ζώντας μὲ μόνη ἐπιθυμίαν νὰ βροῦν ἐ- λευθερία.

20.—Ποῖον ἥρωα μυθιστορίας ἢ δράματος συμπαθεῖτε περισσότερο ;
Ἐκεῖνος που τραβῆαι μπροστά καὶ δι- χως νὰ τὰ χάνῃ, πάντα γερά βαστάει ἡ καρδιά καὶ στὸ σκοπὸ του ἠθάνει.

21.—Εἰς ποῖον μέρος θὰ ἐπιτιμάτε νὰ κατοικήτε ;
Σπίτι μου, σπινάκι μου, δὲν εἶναι πα- ραθύτια καὶ σπινοκαλιβάνι μου, ἀεθρὴ εἶν' ἡ μέ- νη ἀλήθεια.

22.—Ποῖον συγγραφεὴ προτιμάτε ;
Σὰν περιγράφουν ζηλευτὰ τίς ὁμορφίαι τῶν κόσμων τέτοια βιβλία ἀγαπητὰ ὄσα κ' ἂν ἔχῃς ἰδόντων.

23.—Ποῖον ζωγράφον ;
Τῆ χρυσοφόδινῃ αὐγῇ ποῖος τινε ζω- γραφεῖς, καὶ τίνος πινελιά ἀκαλί, τὸ δειλινὰ χαρίζε;

24.—Ποῖον μουσικόν ;
Τῆς ἄνοιξης σκοπὸ γλυκὰ ν' ἀηδᾶν, καὶ δὲ δικό μας μουσικὸ θαρρὸ τονε νι- κάει.

25.—Ἐὰν δὲν εἶθε εἰ, τι ἐγεννήθητε, τί ἡ- θέλατε νὰ εἶθε ;
Μὲ γνώσι νάχει γεννηθῆ που θάχω σὰν κεδάνα, μὲ τέτοια ἀρχὴ ἂν εἶχα βρεθῆ, τί θάχα, ἐγὼ νὰ κάνω!

26.—Τί πράγμα θαυμάζετε περισσότερο εἰς τὴν φύσιν ;
Τῆς πλάσης ὅλης ὁ ρυθμὸς, ὅλου τ' ἀ- πειροῦ οἱ νόμοι, μήτε τοὺς φθάνει ἀρhythμὸς, μήτε τοὺς γράφουν τόμοι.

27.—Ποία τοποθεσία σας ἔκαμε τὴν μεγα- λύτερη ἐντύπωσιν ;
Εὐτυχισμένη ὅπου βρεθῆς, ὅπου ἡ χαρὰ καθε γωνιά μπορεί νὰ δῆς, νάχῃ ὁμορ- φιά καὶ χαρὰ.

28.—Ποῖον φαγητὸν σὰς ἀρέσει περισσό- τερον ;
Τὸ φαγητὸ που θὰ βρεθῆ σὰ θὰ μὲ πιάσῃ πείνα, εἶναι καλὸ, καὶ σὰ σιωπῆ ξεπέφτω σὴν κουζίνα.

29.—Προτιμᾶτε οὐλητὸν ἢ μαλακὸν στρώμα ;
Μετὰ ἀπ' τὴν ἀξία τὴν δουλειὰ δὲν ξεδιαλέγεις στρώμα, Σὰν εἶν' μακρυὰ σου ἡ τεμπελιά πέ- φτεις σὲ πέτρα ἀκόμα.

30.—Ποῖον ξένον ἔθνος ἀγαπάτε περισσό- τερον ;
Κάθε λαὸς καὶ θησαυρὸν, πού του ὁμορφύνουν τὴ γῆσιν, Παντοῦ βρῶμαι κανεὶς καλοὺς ἀνθρώ- πους ν' ἀγαπήσῃ.

ΤΟ ΤΕΤΡΑΔΙΟ ΤΟΥ ΠΡΟΜΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

1.—Ποῖον χρώμα προτιμάτε ;
Κεῖνο ποῦχουν τὰ σύννεφα ὁ ἥλιος δ- ἴξαν δύνει.

2.—Ποῖον ἄρωμα σὰς ἀρέσει περισσότερο ;
Ἡ μυρωδιά που βγάζουνε οἱ κάκαοι οἱ κρίνοι.

3.—Ποῖον ἄνθος σὰς εἶναι περισσότερο ἀγαπητό ;
Ἀπ' ὅλα τὰνθῆ προτιμῶ τ' ὄρατα «μὴ με λησμονεῖ».

4.—Ποῖον ζῶον ἀγαπάτε περισσότερο ;
Γ' ἀρνάκια περισσότερο μὰ νὰν λευκὰ σὰν χιόνι.

5.—Ποῖον χρώμα ὀφθαλμῶν καὶ κόρης προτιμάτε ;
Τὰ μάτια νὰν' κατάρματα καὶ τὰ μαλ- λιά ἐπίσης.

6.—Ποῖον εἶναι, κατὰ τὴν γνώμη σας τὸ καλύτερο προετήριμα ;
Ποιὸ ἀπ' τὰ προετήρια μπορεῖς νὰ ξεχωρίσῃς ;

7.—Ποῖον εἶναι κατὰ τὴν γνώμη σας τὸ χειρότερο ἐλάττωμα ;
Ἀπ' ὅλα τὸ χειρότερο εἶν' ἡ ἀχαριστία.

8.—Εἰς τί σὰς ἀρέσει νὰ καταγίνεσθε ;
Στὸ νὰ διαβάζω ὠφέλιμα κ' εὐχάρι- στα βιβλία.

9.—Ποῖον εἶδος ἀναρτήσεως σὰς ἀρέσει πε- ρισσότερον ;
Μὲ μιά βαρκούλα δολολευκὴ τὰ κύματα νὰ σπῆσω.

10.—Ποία εἶναι, φρονεῖτε, ἡ μεγαλύτερα εὐτυχία εἰς τὸν κόσμον ;
Ἐγείνα νάχῃς καὶ χαρὰ εἰς εὐτυχίαν, νο- μίζω.

11.—Ποῖαν τύχην θεωρεῖτε ὡς περισσότερον ἀξιολογητὴν ;
Τὴν τύχην τ' ὄφρανοῦ παιδιοῦ ποῦναι [στὸν κόσμο μόνο]

12.—Ἀν ἐπιτρέπεται ἡ ἐρώτησις—πόσων ἔδων εἶθε ;
Τόσο ὅσο ἤμουν πέφουσι κ' ἀκόμα ἕνα [χρόνο.

13.—Ποῖον ὄνομα θὰ ἐλαμβάνετε ἐὰν ἡ ἐκλογὴ ἀρνεῖται εἰς ὑμᾶς ;
Αὐτὸ ποῦχω εἶν' ὁμορφο, δὲν θέλω ἄλ- λο κανένα.

14.—Ποία υπήρξε ἡ ευτυχιστέρα στιγμή βίων σας ;
Ὅλος οἱ στιγμὲς τοῦ βίου μου εἶν' εὐ- τυχεῖς γὰ μένα.

15.—Ποία δὲ ἡ δυστυχιστέρα ;
Ἀκόμα δὲν ἐγνώρισα κ' οὔτε θὲ νὰ γινώρισω.

16.—Ποία εἶναι ἡ κυριότερα σας ἐλπίς ;
Τὴν δόξαμένη Ἑλλάδα μας κ' ἔγω [νὰ τὴν τιμήσω.

17.—Ἐχει φίλους καὶ φίλας φίλοι κρινεῖς ;
Πῶς ἠμπορῶ μέσ' τὴν καρδιά τοῦ κα- θενὸς νὰ δῶ ;

18.—Ποία εἶναι ἡ μέγαν εὐχάριστος στιγ- μὴ τῆς ἡμέρας ;
Ὅλη σχεδὸν τὴν μέρα μου εὐχάριστα [περνῶ.

19.—Ποῖον ἱστορικὸν πρόσωπον θαυμάζε- τε περισσότερο ;
Ὁ Μέγας Ναπολέοντας μὰ καὶ ὁ Πε- ρικλῆς.

20.—Ποῖον ἥρωα μυθιστορίας ἢ δράματος συμπαθεῖτε περισσότερο ;
Τὸν ἀνθρωπο ὡς ἥρωα στὸ δράμα τῆς ζωῆς.

21.—Εἰς ποῖον μέρος θὰ προτιμάτε νὰ κατοικήτε ;
Σ' ἕνα μικρὸ καὶ ἡσυχ μαγευτικὸ χω- ριό.

22.—Ποῖον συγγραφεὴ προτιμάτε ;
Γρηγόριον Ξενοπούλου καὶ Βίκτωρα Οὐ- γκό.

23.—Ποῖον ζωγράφον ;
Ἐμεινον που ζωγράφισε τῆς φύσεως [τὰ κάλλι.

24.—Ποῖον μουσικόν ;
Ἀπ' τὸν Μπετόβεν κ' ἀπ' τὸν Μπαχ [ὑπάρχουν πῶ μεγάλοι ;

25.—Ἐὰν δὲν εἶθε εἰ, τι ἐγεννήθητε, τί ἡ- θέλατε νὰ εἶθε ;
Θάθελα νάμουναι ψιλά στὸν οὐρανὸ νὰ λάμπω.

26.—Τί πράγμα θαυμάζεται περισσότερο εἰς τὴν φύσιν ;
Ἐναν μεγάλο, ἀπέραντο ἀνθοσπαρμέ- νο κάμπο.

27.—Ποία τοποθεσία σας ἔκαμε ποτὲ τὴν μεγαλιέταν ἐντύπωσιν ;
Τὸν κάβο-Πάπα (Ἰκαριῶς) ποτὲ δὲν τὸν [ξεχνᾶω.

28.—Ποῖον φαγητὸν σὰς ἀρέσει περισσό- τερον ;
Μ' ἀρέσουν ὅλα τὰ φαγιά μὰ μόνο δ- ἴξαν πεινάω.

29.—Προτιμᾶτε οὐλητὸν ἢ μαλακὸν στρώμα ;
Τὸ οὐλητὸ μόνο προτιμῶ γὰ τὴ σκλη- ραγωγία.

30.—Ποῖον ξένον ἔθνος ἀγαπάτε περισ- σότερον ;
Ἐκτός ἀπ' τὴν Ἑλλάδα μας μονάχα [τὴν Ἀγγλία.

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας
Α' Βραβεῖον—Μικρὴ Τάξις

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι 42 ὁδὸς Ἐυριπίδου
τὴν 5 'Ιουλίου 1938

ΣΤΟ σημερινὸ φιλῶδιο ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ δημοσιευθῶν συνέχεις τριῶν μυθιοτο- ρημάτων, δὲν ἔμεινε τόπος καὶ γὰ «Κωστά- κη» τῆς κυρῆ Μάρθας. Ἀλλὰ οἱ μικροὶ ἄς μὴ ἀνησυχῶσιν: Ἀπὸ τὸ μεθεπόμενον, θὰ δὲ ἔχῃ πᾶ τελειώσῃ τὸ «Μυστήρι- ον Σανθῆς κοῦλας», θὰ ξαναρχίσουν οἱ τόσο διασκεδαστικὲς περιπέτειες τοῦ Κω- στάκη. Κ' ἡ πρώτη θὰ εἶναι πού τοῦ πο- ναί τοῦ δόντι του καὶ τὸν πᾶνε μὲ τὴ βία στὸν ὀδοντογιατρὸ θὰ κάνετε κἀνι γάλια! Ὅσο γὰ τοὺς καλοκαιρινούς Διαγωνισμούς, οἱ προκηρῶσεις τοὺς θάρχισουν ἀπὸ τὸ ἐ- πόμενον.

Ὅλα τὰ τετράδια τοῦ Διαγωνισμοῦ Μ. Μυστικῶν ἀνήκουν, κατὰ τὴν προκήρυξη, στοὺς δύο πρώτους βραβευμένους. Ἀυτὰ εἶ- ναι τὸ βραβεῖο τους. Τὰ ἔχω λοιπὸν στὴ διαθέσει τους κ' ἄς φροντίσῃς νὰ τὰ πα- ρων ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου: ἡ Δευτέρῃ τὰ τετράδια τῆς Μεγάλῃς Τάξεως, ὁ Πρόμα- χος τῆς Ἑλευθερίας τὰ τετράδια τῆς Μικρῆς, μὰ μὲ τὰ συγκαταστήματα μου.

Ἡ Ἐπιτροπὴ γὰ τὸ δῶρο τοῦ Φιλῶ- να, διὰ χειρὸς τῆς Ἀγοράματῆς, μὸς γράφει: «Ἀγαπητῆ Διάπλασι, τὸ δῶρο γὰ τὸν Φιλῶνα ἀγοράσθηκα. Θὰ θέλαμε ἢ ἐπίδοση τοῦ δῶρου νάχῃ τόνο κίρκως πα- νηγυρικὸ κ' ἐπειδὴ δύο μέλη τῆς Ἐπι- τροπῆς λατίζουν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα—ἦταν ἀ- νάγκη νὰ φέγουν—ἀποφασίσαιμ νὰ περι- μένομε ὡς νὰ γυρίσουν. Ἐλπίζουμε νὰ μὴν ἀργήσῃς. Ἄν ὅμως βρισκῆς πῶς ἀργοπο- ροῦμα πολὺ, τότε νὰ φέρομα τὸ δῶρο μετὶ οἱ ἄλλοι. Πάντως θὰ θέλαμε ἢ ἡμέρα ἐ- κείνη νάφῃς σ' ἔλους μετὰ ἡμῶν ἡ ἀ- νάμνηση. Τὰ διαδίδεται, σὲ παρακαλοῦμε, καὶ στὸν κ. Φιλῶνα, μαζὶ μὲ τοὺς χαιρε- τισμούς μας».—δὲν εἶναι καμμιὰ βία, παι- διὰ μου. Ἄμα γυρίσῃς κ' οἱ δύο πού λει- πουν, τὸ φέρετε ὅλοι μαζὶ.

Κεῖνὰ-Δασυλά, εἶτι λοιπὸν θὰ σὲ λέω κ' ἐγὼ. Τὸ γράμμα σου μὲ συγκίνησε πολ- ῶ καὶ τὸ κατάλαβα τόσο καλά! Τὸ ποιη- ματικὸ ὅμως, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν τὸ κατάλαβα καὶ γι' αὐτὸ δὲν μὲ συγκί- νησε. Στείλε μου τίποτ' ἄλλο. Ἐοῦ, πού τόσο ἀγαπᾷς τὰ παιδιὰ, κατὶ θὰ βρῆς πού νὰ τὸ κατάλαβω καὶ νὰ τὸ συγκινήσῃ.

Νὰ τὰ ἐκατοστήσεις, Δούξ' Ὀμπλιγκαν- τῶ. Ἀλλὰ γὰ τὴν τόσος οὐκίφεις κ' ἀνησυ- χίαι ἀπὸ τώρα: θὰ περάσουν ἀρκετὰ ἀ- κόμα χρόνια ὡς νὰ βγῆς στὴν κοινότητα σὰν πολιτικὸς μηχανικός. Ἐπειτα, κάθε ἡλικία, ἀπὸ τὸ δεκάτῃ κ' ἀπάνω, εἶναι ἡλικία «θρασύης καὶ προορισμοῦ» κ' ἡ ἐνο- σταλγία γὰ μιά ὀρισμένη, ὁποιαδήποτε, μὸς φαίνεται παράλογη. Σὲ συγχάρω γὰ τὴ μεγάλη σου ἐπιτυχία στὸ ἔθετο, καὶ σοῦ εὐχόμενα τὴν ἴδια καὶ στὸ ἄλλο.

Δευτῆ Καμῆλια, οἱ Διαγωνισμοὶ αὐτοὶ δὲν εἶναι δικί μου καὶ καμμιὰ σχετικὴ πληροφορία δὲν μπορῶ νὰ σοῦ δώσω. Εὐά- πε κάθε φορὰ τί ζητᾷ ἢ προκήρυξη καὶ, μὴν ἀνησυχῆς, Μικρῆ Βασιλίσα, καὶ

τὸ ὄφρος σου κατὰ τὴν πρώτη σου ἐπίσκε- ψῃ στὸ γραφεῖο μου—ὅπου «ὡς ὑποδέχθη- καν, τοποθετημένοι σὲ παράταξη, οἱ τόμοι μου χαμογελοῦντας»—ἔκαμα τὴν καλύτερη ἐντύπωσιν σ' ἔλους: ἦταν σαμνὸ, συμπα- θητικὸ καὶ συγκινητικὸ. Νὰ μὸς σταίλῃς ὅποιο θέλεις ἀπὸ τὰ κομμάτια πού ἔχεις γράφει—στὴν ἀρχὴ ἕνα—γιατὶ ἔχω τὴν ἰδέα πῶς εἶναι καλά. Μὰ κ' ἂν τὸ ἀπορρί- ψω, τί πειράζει; μὸς στέλνεις ἄλλο. Πε- ριμένα καὶ τὰποτελέσματα τῶν σχολικῶν Διαγωνισμῶν. Ὁ Ἄνακτις; Ὅχι, δὲ, πρὸ ἀνημνηστικῶν χρόνων ἐπᾶσε τὸ σχολεῖο...

Ἐλαβα καὶ τὴν εμεγάλῃ σου γράμμα, Κυριελοῦται. μετὰ τοὺς διαγωνισμούς, ἂν καὶ ἔχει τόσο μεγαλὸ... Καίρω πολὺ πού γράφεις καλά καὶ σὰ Μαθηματικὰ πού τὰ φοδῶσιν. Ἐχεις δικίω, οἱ δημο- οισυμέναι ὡς τώρα Ἀσκήσεις σου εἶναι τρεῖς, ἀλλὰ θὰ σοῦ δημοσιευθῶν καὶ πολ- λές ἄλλες. Ναι, οἱ λύσεις εἶναι δεκτὲς καὶ μετὰ τὴν προθεσμία, φθάνει νὰ μὴν ἔχουν δημοσιευθῆ. Περιμένα.

Πολλὲς ἐρωτήσεις μὸς κάνεις, Συνορι- νόπουλο, ἀλλὰ δὲν περῶσαι, σοῦ ἀπαν- τῶ εἰς ὅσες μπορῶ. Ἐλαβα καὶ τὴν κάρτα κ' εἶχα τὸν ὄρατο φάρο. Ἐχω δη- λῶσαι πῶς τὸ λυσοκάρτα ἔχει τώρα βρ. 4,50 μὲ τὰ ταχυδρομικά. Γὰ κάθε ἀλλὰ- γῇ διεθύνσεως πληρώνει κανεὶς βρ. 5, ἀ- διάφορο ἂν ἡ διεύθυνση εἶναι προσωρινὴ καὶ τότε δὲν τὴν πληρώνει ἀλλὰ τὴ γράφω μὲ τὸ χέρι. Ὅσῳσο σὸ δημοσιεύσει καὶ τὴ Μ. Ἀγγελοῦ. Ὁ Ἀσκήσεις αὐτές—Μαθημα- τικὰ Γράμματα κτλ.—πρέπει νὰ ἔχουν τόσους ἀριθμούς ὅσες εἶναι οἱ ζητούμεναι λέξεις, γὰτὶ ἔχουν ἄδικο νὰ ἔχῃ κανεὶς ὅλη τὴ λύση ἂν δὲν βρῆ μιά ἢ δύο λέξεις: (νὰ βρῆ μιά μόνο, ὅπως λέει, εἶναι ἀδύνατο) συνή- θως τίς λύνουν ἢ ἔλεος ἢ πλὴν μιά). Τὰ Φωνηεντάλιπα. Ἐλλειποσύμφονα καὶ Μικτὰ εἶναι πᾶ διαπλασιακῆ «παρῶδους», δὲν μποροῦν νὰ καταγραφῶν. Κ' ἂν εἶναι εὐ- κόλα γὰ τὸ συνθέτῃ, εἶναι ὅμως ἀρκετὰ δύσκολα γὰ τὸ λύτῃ, καὶ πάντα πρέπει νὰ ὑπάρχουν καὶ μιά-δύο δύσκολοι Ἀσκή- σεις. Καὶ τέλος—εἴπες πού γράφεις καλά σ' ὅλα τὰ μαθήματα.

Τρεῖς Σωματοφύλακες, ἡ Ἀγγελοῦ σὰς κάνει 25 δραχμῆς γὰ νὰ δημοσιευθῇ λοιπὸν πρέπει νὰ σταλετε ἀκόμη βρ. 11.

ἘΚΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Νέα Ψευδώνυμα: Ἀγκάς, ἀ. (ΑΚ). Γιοῦλι, κ. (ΑΠ). Ταρταρίνος τῆς Ταρα- σκάνης, ἀ. (Βρόστε με). Χρυσὴ Πετα- λουδίτσα, κ. (ΡΖ).

Ἡ Διάπλασις ἀποδέχεται τοὺς φίλους τῆς: Δημήτριον Β. Βασάνη (τὰ ἔλαβα ὅλα) εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γὰ τὸ νέο ἐξο- σπᾶσμα φιλῶδιον καὶ ὀδηγὸ ἔκτατα) Σεβᾶν Ὀυλοσινδὸν (ἔλαβα ἐγκαίρως) Παπουτοσινδὸν Γάτον (λύσεις ἔλαβα) Ἀσπρον Γλάρον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) θὰ εἶδες τὴν ἐγκριση τοῦ φειδοσινδου' ναι, πᾶρα μπορεῖς νὰ λαβῆς μέρος σ' ὅλη τὴν κίνηση σύμφωνα μὲ τὸν ὀδηγὸ πού διαδῶσαι τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαδῶσαι μὲ τὴ σειρά σου καὶ θὰ σοῦ πῶ) Ὁσα- δὸν Ἀμερικανισμοῦ (ἔλαβα τώρα περι- μένω καὶ τὸ μεγάλο γράμμα) Δόξα Ἰά- να (θερμὰ συγκαταστήματα πού ἤθελε ἀπ' τίς πρώτες ἔλαβα ναι τίς λύσεις καὶ ὀ- κείων καλοκαίρι καὶ μὲ ἔχοντες) Μάγ- καν τῆς Φιλοθέης (ἔλαβα ἐγκαίρως) Δοξασμένο Ἀρκαθῆς (θερμὰ συγκατα- στήματα γὰ τὴ μεγάλη ἐπιτυχία καὶ τα- εἶδε' ναι, θερμοῦμαι τὰ ἐκατοκαστηριὰ πού μὸς γράφεις πᾶρα τὸλο παρμένα καὶ νεώτερα) Ἀδωνάτορα τοῦ Βυζαντίου.

Καίρω καλῶ, Θαλασοκράτορα, πού καὶ φέτος ἤθελες πρώτος στὸ σχολεῖο. Ναι, τῶ- ρα εἶσαι ἐλευθερος νὰ καταγίνεσαι σὲ ὅ, τι ἀφορᾷ τὴ Διάπλασι, ἢ στὴ Διάπλασι, ἔχει ὅμως καὶ «μὲ τὴ Διάπλασι» ὅπως γρά- φεις. Ἀυτὴ ἡ σύνταξη (ἀφορᾷ μὲ...) δὲν εἶναι σωστῇ. Γὰ μὴν κάπως τέτοια λά- θη, νὰ γράφεις ἀλλά, ὅπως μιλᾷς, καὶ τὰ «ἐλληνικότερα» τάφιναις γι' ἀργότερα δ- ταν θὰ τὰ μάθεις καλά. Τὸ διήγημα θὰ τὸ διαδῶσαι μὲ τὴ σειρά σου.

Κυριελοῦται καὶ Σανθῆ Ναυαρχε, σὰς συγχάρω γὰ τὰ καλά ἀποτελέσματα κ' εὐχόμενα καλὸ καλοκαίρι. Τὰ Ἐπάνερα Βράδουα, τὸ νέο μυθιστορημα τὸ κ. Ξε- νοπούλου, πού δημοσιεύεται τώρα στὰ «Ἀ- θηναῖκα Νέα», μπορεῖ νὰ ὑποθεθῇ πῶς δια- δραματίζεται καὶ στὴ Ζάκυνθο δὲν τὸ ὀ- ρίζει ὅμως, γὰτὶ δὲν πρόκειται περὶ ἠθο- γραφίας Ζακυνθίνης. Εἶναι μιά δραματικὴ ἱστορία πού μποροῦσαι νὰ γίνῃ σὲ ὁποιαδή- ποτε πόλῃ τῆς Ἐπτανήσου, τὴν ἐποχὴ τῆς ἀμῆς τῆς, θηλασθῇ εἰς καὶ πενήντα χρόνια. Κ' ἂν ἄλλο ἀκόμα: τὸ μυθιστο- ρημα αὐτὸ δὲν εἶναι γὰ τὴν ἡλικία σας, ὡστε μὴν τὸ διαδίδετε.

Καίρω πολὺ, Ἐδάννα, πού κάθε παρ- εῖρησῃ ἔλαβε καὶ τώρα εἶσαι πάλι ὅπως πρώτα. Ἀλήθεια, ἔπρεπε νὰ σοῦ δώσω τίς ἐξηγήσεις ἐκείνας πρωτότυπαις καὶ νὰ μὴ σάφῃσο τόσοσ καιρὸ στὴν ἀμφιβολία. Ἀλλὰ αἰτία ἦταν ἡ γραματοπλημύρα κ' ἡ παραβία ἀκρίβειαν τῶν ἡμερῶν. Γὰ τὸ βραβεῖο σου στὸ Ξεσπᾶσμα σοῦ ἔστειλα τετράδια. Περιμένα. Γὰ τὰλλα πού μὸς γράφεις δὲν κάνω λόγο, κατὰ τὴν ἐπιθυ- μία σου, πῶσῃς ὅμως πῶς τὰ διαδῶσαι μὲ τὴν πύ μεγάλη συμπᾶθεια.

Μὴν ἀνησυχῆς, Μικρῆ Βασιλίσα, καὶ

